

NI POPOLN

Janez nikakor ni popoln. Na zunaj deluje precej grobo, a zgolj do tistih, ki se po njegovem mnenju ne zavzemajo dovolj za bolnike. V sebi pa nosi plemenito srce. Ko je z bolniki, je tak, kot bi spremenil značaj: dostopen, nasmejan, dobrohoten, vedno pripravljen na pogovor. Od svojih sodelavcev pa zahteva popolnost in strokovnost – takšno, s kakršno on obravnava

svoje tako ljubljene bolnike. Če je kdo površen, len ali neroden, mu to nemudoma zabrusi. Je eden tistih, za katere pravimo, da so »brez dlake na jeziku«. Vsakemu pove tisto, kar si misli. Nikoli ne slepomiši. To je za njegove sodelavce včasih precej naporno. A zvijačnosti v njegovih besedah ni mogoče najti. Takoj ko ga sodelavci bolje spoznajo, ga srčno vzljubijo.

Neka bolniška sestra je ob njegovem pogrebu leta 1990 povedala: »Prišla sem pred štirimi leti. Bala sem se ga, tako tudi druge, ker nas je po slovensko zmerjal, me pa njega po kitajsko. Nismo razumele njegove zahtevnosti. V četrtem letniku pa sem ga vzljubila in začela spoštovati. Ti si bil naš dr. Oki (kar pomeni »Veliki«), ki se je žrtvoval za bolne. Dejal si: `Ko bom umrl, boste plesale in se radovale.` Ni res! Spoznale smo te in jokale in iskale tebe, tvoj obraz. Sedaj ti kličemo najljubšo besedo: `Dragi naš Janez!` «

Prižgi četrto svečko na adventnem venčku. Marsikateri človek nam je zoprn. Lahko pa smo tudi mi zoprni drugim. Zato bodi potrpežljiv, ne opravljaj in bodi dobrotljiv do tistih, ki so ti zoprni.

